

KATE CREW

ROOK & REBEL

A BOSSZÚ ANGYALAI

KATE CREW

ROOK & REBEL

A BOSSZÚ ANGYALAI

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kate Crew: *Rook & Rebel*
First published independently in 2024

Translation rights arranged by
Sandra Dijkstra Literary Agency

Fordította
Hoppán Eszter

Szerkesztette
Ábrahám Viktória

Borítóterv
Disturbed Valkyrie Designs

ISBN 978-963-636-976-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Kate Crew 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Hoppán Eszter 2026

EGY ROOK

A város fényei összemosódtak, amikor rámarkoltam a gázra, és a motor zúgása elnyomta a fejemben kavargó káoszt.

Legszívesebben kinyírtam volna őket – egytől egyig –, amiért a nyakamba zúdították ezeket a rohadt melókat estére. Az egész nap szar volt a boltban, és az is lehet, hogy eltört a kezem, amikor behúztam annak a fickónak.

Többször megütöttem egymás után, beleadtam minden csepp dühömet. Egy pár percig jó is volt, amíg fel nem ültem a motorra, és be nem ütött a valóság.

Nem volt elég a nap, hogy mindennel végezzek. Mintha egyre csak dőlt volna a munka, és már alig tudtam tisztán gondolkodni. Mindenem megvolt, amit csak akartam: két sikeres vállalkozás, egy normális lakás magamnak meg Evienek, kellő mennyiségű pénz. De nekem ez nem volt elég.

Hatalomra vágytam. Én akartam uralkodni az összes simlis alak fölött, akiktől a megbízásokat kaptuk, és tönkre akartam tenni az életüket. Azt a beteges, torz életet, amiben eddig nem kellett számolniuk a tetteik következményeivel. A vezérigazgatókét, kormánytisztviselőket és mindenkiét a közbeeső szinteken. Akiknek integetsz, ha elmész mellettük az utcán,

azokról derül ki mindig, hogy az éj leple alatt gyomorforgató és illegális dolgokat művelnek.

Azt akartam, hogy mind a legaljáról kezdjek, porig égien az életük, és lássák, mire mennek az elszenesedett romokkal.

Berobogtam a műhelybe. A garázsajtó már nyitva volt, így lendületből be tudtam gurulni. Egyszer felbőgöttem a motort, mire mindenki felkapta a fejét a fülsértően visszhangzó dübörgésre.

– Csak nem vagy dühös? – kérdezte a fülét dörzsölve Aiden.

– Ti meg mi a francot csináltok itt? – mordultam rájuk, amint letéptem a fejemről a bukósisakot. – Ugye nem azt akarjátok mondani, hogy a seggeteket vakarjátok, miközben én összevissza rohangálok? Tudjátok, mennyi dolgunk van még?

A lábam és a hasam oldala is sajgott, amikor leszálltam a motorról. Az égési sérülésem mindig jobban fáj, ha sokat motoroztam vagy bunyóztam. Megpróbáltam kinyújtóztatni a lábam, de tudtam, hogy nem segít. A fájdalom csak rosszabb lesz, mielőtt enyhülne. Reméltem, hogy kibírom az éjszaka hátralévő részét, amíg végre lefekhetek. Akkor persze már nagyon fog fájni, és ébren tart majd fél éjjel.

Végtelen, ördögi kör volt ez: munka, még több munka, fájdalom, az alvás látszata, aztán ugyanez megint előlről. Mindennap. De volt pénzünk, és egyre nagyobb hálózatot építettünk ki a városban. Evie boldognak tűnt, és biztonságban volt, nekem pedig ez számított leginkább.

Láttam, hogy Aiden rám pillant. Evie nemkülönben.

– Van valami probléma? – kérdeztem. A húgom hajlamos volt pimaszul okoskodó válaszokat adni, és sejtettem, hogy most sem lesz másként.

– Mindig nyavalyogsz, hogy mindent neked kell csinálnod, mégis mindig te jelentkezel mindenre elsőnek. Döntsd el! Vagy engedd el az irányítást, vagy bírd el a terhét! – mondta Evie mosolygva.

– Hero és Mason motorja lerobbant – fűzte hozzá Aiden, így már nem volt időm visszavágni. – Már dolgoznak rajta. Zack kint van a másik új sráccal, és elvégeznek nekünk ezt-azt, de arra még nem állnak készen, amit te csinálsz – magyarázta. – Zack nem az a kimondott vállatómester, Kane pedig elokádtá magát, amikor legutóbb meg kellett szűrnia valakit.

– És te? – csattantam fel.

– Én bébiszitterkedem. Akarsz cserélni? – biccentett Evie felé, aki összegömbölyödve kuporgott egy fotelben, és homlokráncolva bámulta a telefonját.

– Légyszi, cseréljete! – kérte fel se pillantva. – Már elegem van belőle.

– Akkor ne írogass nekem, amikor itt állok melletted! – rázta meg a fejét Aiden, és elfordult a székével, hogy ne is lássa a húgomat.

Evie édes mosolyt villantott felé.

– De akkor rá kellene néznem az undok képedre, miközben beszélek.

– Milyen melód maradt? – kérdezte tőlem Aiden. – Bármilyen is az, bevállalom.

– Meg kell keresnem, aztán kicsit meg kell dolgoznom Elliotot, hogy fizessen.

– Oké. Vállalom. Ücsörödj inkább te a pszichopata húgod mellett!

– Szegény Aiden nagyon dühös. El kellett jönnie, hogy kimentsen egy rossz randiból, és cserébe nem feküdtem le vele.

– Egy rossz miből? – kérdeztem vissza. Evie pár hónapja töltötte be a huszonegyet, és bár nem érdekelt a szerelmi élete, örültem volna, ha kicsit óvatosabb a pasizással. Sokan ismeretek minket, és bármilyen ürügyet felhasználtak volna, hogy a közelünkbe férkőzzenek.

– A tag seggfej volt, és otthagya őt az étteremben – sandított a húgomra Aiden. – De lehet, hogy azért, mert egy pisztolyt húztál elő a táskádból a rúzsod helyett, *eszelőském*. És nem, nem gondoltam, hogy le fogsz feküdni velem. Ne is poénkodj ezzel, mert Rook kinyír!

Evie lebiggyesztette a száját.

– Rook, Aiden azt mondta, hogy csak akkor ment meg, ha lefekszem vele!

Nem törődtem velük, hanem a szerszámosládámhoz mentem a másik fegyveremért. A civakodásuk mintha kalapácsként csapkodta volna az agyamat, és összeszorított foggal próbáltam féken tartani a fejfájást. Újabban folyton egymást csesztették.

– Nem, komolyan! – mondta Aiden. – Majd én megcsinálom.

– Esélytelen. Itt maradsz, és vigyázol, hogy Evie ne nyírja ki a pasit. Nekem most egy másikat kell elintéznem, és ha mindketten elmegyünk, akkor a végén kereshetjük egész éjjel a kis bosszúállót, plusz dugdoshatunk egy hullát.

Evie vigyorgott.

– Ha nem akarod, hogy én csináljam, átküldhetem a címét. Beugorhatsz hozzá útközben.

– Csinált veled bármit azonkívül, hogy elmenekült az étteremből, mert halálra rémisztetted?

– Nem – morogta Evie, és elhúzta a száját. – Veletek aztán semmire sem megyek!

A ház frontján működő motorműhelyünk már órákkal korábban bezárt, napnyugta után az üzlet másik oldalával foglalkoztunk. Azzal a kevésbé legális oldallal, ami a bevétel nagyobbik részét hozta.

Felvettem a sisakomat, és beindítottam a motort. A gyönyörű, teljesen fekete R1-est, ami pillanatnyilag életem szerelme volt, színével tökéletesen beleolvadt az éjszakába, és ez most éppen kapóra is jött. Küldtem egy üzenetet a srácnak, akit felbéreltem, hogy szemmel tartsa Elliotot; hamar megjött a válasz, hogy a célpont éppen egy kiállításon van, méghozzá egy randin.

Lebiggyesztettem a szám. Elliot családja kögazdag volt, ő mégis úgy gondolta, hogy nagyvonalúan megfeledkezik a tizenötezer dolláros szerencsejáték-adósságról, amit velünk szemben halmozott fel. Közben pedig a szombat estéjét valami magasröptű, sznob kiállításon tölti, ahol éppen próbál felszedni valakit.

Micsoda seggfej!

A belváros felé indultam, de elfordultam, amikor felismerem az utcát, és tettem egy gyors kitérőt.

Cameron Fletcher palotája úgy ragyogott ki a sötétségből, mint a gazdagság és előkelőség világítótornya. A fickó királyként tekintett magára, és volt is elég pénze hozzá, hogy bármikor megvásárolhassa a címet, ha úgy tartja kedve. Talán már meg is tette, amilyen nárcisztikus.

Felrémlett bennem a lángokban álló gyerekkori házunk képe; az égő vezetékek és a szenesedő fa bűzétől összeugrott a gyomrom.

Utáltam arra gondolni, hogy égett emberi hús szaga is keveredett hozzá. Aztán eszembe jutott a maró, vegyi füst

és Evie sírása, sikoltozása, miközben próbálta kiköhögni ezt a tüdejéből, amikor sikerült kijutnunk a garázsból.

Na és ott volt az a kép is, ami talán a legrosszabb volt az összes közül. Az, amelyik beleégett az agyamba, és mindig a legrosszabbkor jött elő: a szüleim képe, akik bent rekedtek a tűzben, miközben én kijutottam.

Aki pedig ezt művelte, itt lakott, biztonságosan bezárkózva a kacsalábon forgó palotájába.

A karma nem érte utol – pont őt nem, aki mindent elvett tőlem. Azok a borzalmas dolgok, amiket elkövetett, nem hullottak vissza a fejére. Azt mondják, üvegházban nem jó kővel dobálózni, ezért Cameron Fletcher inkább kőházat épített. Mindent áthatolhatatlanul elzárt, hogy a végzete ne férhessen hozzá, és a dolog működött.

Egészen mostanáig.

Úgy döntöttem ugyanis, hogy nem várok a sors közbelépésére, hanem én leszek a karma. *Én* leszek a végzet.

Semmi sem szerezhett volna nagyobb örömet, mint ugyanúgy porig égetni az életét, ahogyan ő tette az enyémel.

KETTŐ

REGAN

Kényelmesen hátra akartam dőlni a kanapén, de nem erre tervezték. Apám irodájában minden bútor ilyen volt: elegáns, drága és antik. Tökéletes testtartást követeltek meg, ezért kihúztam magam, és tűrtem a kényelmetlen pozíciót, miközben apám felvázolta a teendőim listáját a következő két hétre.

Miközben sorolta a rendezvényeket, arra gondoltam, hogy egyiken sincs rám semmi szükség. Néha az volt az érzésem, hogy velem is csak többen vannak, de nincs semmi hasznom, és ettől annyira zavarba jöttem, hogy legszívesebben elbújtam volna. De érte mindig maradtam. Az apám volt, és most, hogy anyám már elment, fontosnak éreztem, hogy ragaszkodjak az utolsó megmaradt hozzátartozómhoz.

Apámé volt a város legnagyobb biztonsági cége. Azóta álmodoztam arról, hogy egy nap majd átveszem a vállalatot, amióta elmondta, milyen sokat jelent neki az öröksége. Feladtam hát az álmomat, hogy művészeti iskolába menjek, helyette gazdasági diplomát szereztem egy elismert főiskolán, mert azt reméltem, hogy ad egy esélyt. De most úgy tűnt, hogy inkább a vállalkozás fejlesztésére koncentrálok, mintsem arra, hogy engem felkészítsen a megöröklésére. És mivel beteg volt, nem lehettem követelőző.

Tavaly mondta el, hogy a betegsége, az amiloidózis azzal jár, hogy előbb-utóbb leállnak a szervei. A kezelés csak meghosszabbíthatta valamivel az életét. Az elmúlt évben már belenyugodtunk ebbe, de én azt akartam, hogy minden percet kihasználjunk. Továbbra is rendkívül sikeres volt, és mindent meg akartam tanulni tőle, egyelőre azonban nem engedte, hogy belekezdjek. Megtettem minden szükséges lépést, ám úgy tűnt, még mindig azt gondolja, hogy nem állok készen. Lehet, hogy tökéletes örökséget akart hátrahagyni, vagy éppen nem akart szembenézni azzal, hogy egy nap majd átveszem az irányítást. Akárhogy is, fel kellett készülnöm.

A feladatok, amiket rám bízott, általában olyan jellegűek voltak, hogy estekre kellett járnom, ott pedig mosolyognom mindenkire, akit ismerhetett. Ez jó módszer volt arra, hogy ne feledkezzenek el róla, miközben a kisujját sem kellett mozditania, én pedig beleegyeztem, hogy csinálom, pedig utáltam. A tömeg, a céltalan fecsegés és a nyomás, hogy mondjak valami okosat és vicceset, lebénított. Nem ismertem ott senkit, ritkán elegyedtem szóba bárkivel is, és apám nem nézte jó szemmel, ha ezeken a rendezvényeken kívül máshova is eljárrok. Az, amiről most beszélt, láthatóan egy újabb ilyen, rendkívül fontos vacsoraparti volt a közeljövőben, rengeteg ügyféllel meg üzleti partnerrel, és nekem be kellett segítenem a vendégek szórakoztatásában.

Próbáltam nem forgatni a szemem. Úgy éreztem, többet érek annál, mint hogy csak ücsörögjek. Kihívásokra vágytam, kalandokra, nem pedig arra, hogy otthon tespedjek. Bár észrevenné, hogy többre vagyok képes! Folyamatosan túlhajtotta magát, és sejtettem, hogy ennek egyik orvosa se örülne. Nem tudtam, hogy az egészségi állapota vagy a stressz miatt, mindenesetre egyre kevésbé akarta, hogy elmenjek. Én azon-

ban újra és újra végighallgattam, hátha meglátja végre, hogy számíthat rám.

Mert tudtam volna... hasznos lenni. Az nem volt világos, miben lehetne rám szüksége, de biztosra vettem, hogy bár-mibe beletanulnék.

Beszélt tovább. Elmondta, hogy egyetlen rendezvényt sem hagyhatunk ki, mivel úgy döntött, hogy jövőre indul a pol-gármester-választáson. Olyan volt, mintha egy egész életet próbált volna belepakolni a következő néhány évbe. Megpró-báltam megérteni, és próbáltam odatenni magam, de kezd-tem kiégni attól, hogy az életem jó részét a partikon ücsörgés teszi ki, csinos ruhákba bújva.

– Mindenben benne vagyok – mondtam, mert tudtam, hogy ha mindenre rábólintok, akkor legalább kiszabadulok itthonról este. – Programom van Elliottal. Egy új kiállításra akarunk elmenni.

– Jó, rendben – morogta, miközben tovább lapozgatott a papírai között. – Akkor a holnapi viszontlátásra!

Nem nézett fel, miközben beszéltünk. Újabban rendsze-ressé vált, hogy társalgás közben a telefonját bámulja, és ez elég szarul esett. Minden alkalommal egyre elutasítóbbnak éreztem, és eltűnődtem, hogy vajon tényleg ennyire unalmas vagyok-e.

Már jóformán alig jártam el, mert mindig azt akarta, hogy otthon maradjak, hogy biztonságban legyek. A festésen és a művészeteken kívül nem volt más hobbim. Nem volt mun-kám, és bármennyire is szerettem volna apámnak dolgozni, úgy tűnt, hogy rá nem számíthatok ebben. Márpedig a ház biztonságából nem volt mit csinálni. Csak vártam, hogy segít-hessek neki valamiben, de úgy látszott, egyre kevésbé van szüksége rám.

Lehet, hogy túl unalmas lettem.

– Viszlát! – Felpattantam, gyorsan megöleltem, aztán az ajtó felé indultam. – Akkor holnap.

Muszáj volt kimozdulnom, hogy kikeveredjek ebből a nyomasztó spirálból, amibe belekerültem.

Egy újabb hétvége várt rám, gyakorlatilag teljesen egyedül ebben az óriási házban. Semmi baj nem volt a házunkkal, kivéve a hatalmas méretét, és amikor napokat töltöttem benne magányosan, kezdtem egy kicsit paranoiás lenni.

Tehát most két dologgal is kibővíthettem tulajdonságaim listáját: unalmas és paranoid. Égnek emeltem a tekintetem. Jól hangzik, tényleg!

De ez az életem, és lehetnének ennél súlyosabb problémáim is.

Most legalább kijutok a házból, és remélhetőleg nem leszek egyedül egész este.

Mindig szerettem új kiállításokra járni.

Csak az volt a baj, hogy nem Elliottal.

A következő festmény felé fordultam, és szemügyre vettem a kék alapra ráfröcskölt fekete foltot. Három lépést tettem hátra, mire rájöttem, hogy a művész egy szemet akart ábrázolni. A ragyogó kék színtől elállt a lélegzetem.

– Meddig nézzük még? – érdeklődött Elliot.

– Még csak most kezdtem! – próbálkoztam egy apró kacajjal.

Látszott, hogy mindjárt toporzékolni kezd, ezért továbbléptem a következő képhez. Fekete, piros és sárga örvényeket láttam: izzó éjszakai égboltot. Ha már az életem nem nyújt túl sok átéltnivalót, akkor legalább a művészet tegye.

– Ugyan már – szimatolt a nyakamba Elliot. – Annyi más dolgot is csinálhatnánk! Igazán szórakoztató dolgokat.

Amint ezt kimondta, tudtam, hogy soha nem lesz vége. Bármit mondtam, valami erotikus poénnal felelt rá, amíg fel nem adtam. Nem mintha nem kedveltem volna Elliotot. Nem volt vele semmi baj, de az, ahogyan a szexet kezdeményezte, mindig lehervasztott.

Átmentünk a következő sorra, mire megrángatta a karomat.

– Regan! – nyavalygott, fejével az ajtó felé bökött.

– Tudod, mit? Haza kell mennem – mondtam mosolyogva.
– Induljunk!

Persze egyáltalán nem kellett hazamennem. Semmi sem várt rám otthon, de eszem ágában sem volt továbbra is itt maradni vele.

Elliot mohón bólintott, és a kabátjaink felé vette az irányt. Elővettem a telefonomat, hogy írjak Harpernek. A legjobb barátnőm lévén elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, egy idő után úgylis ráírok a randiról. Minek húzni az időt?

Regan

Ráérsz este?

Harper

Sajnos nem. A válás miatt folyton marakodnak rajtam. Hízolgő is lehetne, de kezdem unni.

Nem Elliottal vagy?

Regan

De igen, csak már hazafelé készülök.
Vár egy jó film, az ágyam meg a csokis kekszem.

Harper

Ugye tudod, hogy ezt Elliottal együtt is lehetne?

Regan

Ismered Elliotot. Ő nem igazán szokott ilyesmit csinálni.

Harper

Tudom. Milyen pasi az, aki nem akar félmeztelenül heverészni a barátnője mellett, és sütit enni? Ez bőven elég indok a szakításra.

Regan

Talán ma este meggondolja magát.

Harper

Remélem, hogy igen, a saját érdekében!

Írj, ha hazaértél, hogy tudjam, Elliot nem kattant be és zárt be a pincéjébe.

Regan

Nem vicces.

Rengeteg *Dateline*-epizódot láttunk, amitől mindketten eléggé beparáztunk. Harper meg volt győződve róla, hogy Elliot egyszer be fog csavarodni, és én kezdtem egyetérteni vele. Az utóbbi időben minden apróságtól ideges lett, de nem tudtam rájönni, hogy miért.

Eltettem a telefonomat a táskámba, és elindultam az ajtó felé. Elliot már várt a kabátommal.

Nem voltam elég elkeseredett ahhoz, hogy bóknak vegyem a mai nyomulását.

Ennek a randinak a hazaúttal részemről vége volt, és reméltem, hogy ezt ő is hamar belátja.

Elliot tudott szórakoztató lenni.

Véget nem érő, gondtalan mókát kínált, de most nem erre vágytam.

A kezembe csúsztatta a kezét, kihúzott az utcára, és azonnal befordultunk jobbra.

– Mit csinálsz? Az autó az ellenkező irányban van.

– Tudom – felelte mosolyogva. – De van egy helyem, amit meg akarok mutatni neked.

– Miféle helyed?

– Van itt egy szép kis kilátóhely, pont a folyóra néz, és gondoltam, tetszeni fog neked.

– Csak egy romantikus kilátóhely, vagy egy új hely, ahol próbálsz rávenni a nyilvános szexre? Erre? Komolyan?

Az út, amin vezetett, nem úgy festett, mint egy romantikus séta helyszíne, inkább, mint egy horrorfilmé. A fények sarokról sarokra egyre ritkásabbak lettek, és a boltok is egyre lepukkantabban néztek ki.

– Igen, erre van.

Nagyon furának tűnt az egész, de mentem vele tovább. Bár az ágyban ücsörgés és sütiévés jól hangzott, igazából nem vágytam egy újabb magányos éjszakára az óriási házban.

– Elliot, ez nem tűnik túl jó ötletnek. Talán vissza kéne fordulnunk. Egy csomó más helyre is elmehetnénk.

Fél kézzel átkarolt.

– Semmi baj, bébi. Nincs messze. És velem vagy, nem eshet semmi bajod.

Egy motor bőgött fel mögöttünk, mély zúgása belehasított a csendbe. Arrafelé fordítottam a fejem, és borzongás futott végig a gerincemen.

Egy sötét motor állt az úton. A fényszórói le voltak kapcsolva, de alattuk egy vékony rózsaszínes fénycsík futott végig, ami furcsán cukinak hatott ebben a környezetben.

A motoros ruhája is olyan fekete volt, mint a motorja, így szinte beleolvadt az éjszakába. Rajta tartottam a szemem, miközben mentünk tovább. A motoros lassan kihúzta magát, és felém fordította a fejét, mintha észrevette volna, hogy figyelem.

Még ebből a távolságból is éreztem, hogy szinte éget a tekintete, de a sisak takarásában nem láttam az arcát.

Megfogtam Elliot kezét, és erősen megszorítottam. Valodobogni kezdett a szívem. Egy belső megérzés azt súgta, hogy valami nincs rendben.

– Nem követ minket az a motoros? – suttogtam.

Elliot hátranézett, és elkerekedett a szeme. Aztán visszafordult, és gyorsított a léptein.

– Kétlem. Miért követne? – felelte, de hiába igyekezett nyugodtnak látszani, a hangja remegése elárulta.

Egyre gyorsabban mentünk, de a motor zúgása nem halkult el, sőt egyre hangosabb és közelebb lett. Megszorítottam Elliot kezét. Kezdett izzadni a tenyerem.

Minden lépés egyre nehezebbnek tűnt. A sötétség fojtogatóan sűrűsödött össze körülöttünk. Az elromlott utcai lámpák közötti hátborzongató homálytól libabőr borította a karomat.

Hátrasandítottam. A motor egyre közelebb jött, és a dübörgése olyan volt, mint a prédájára leső ragadozó morgása.

– Elliot – suttogtam. – Ez határozottan követ minket!

Elliot nem válaszolt, csak tovább gyorsított. Reszketett a keze az enyémben, és rádöbbsentem, hogy ő is ugyanúgy fél, mint én.

Ennyit az ígéretről, hogy semmi rossz nem fog történni! Alig két sarkot haladtunk, és máris vadásztak ránk.

Minden szőrszálam égnek állt a veszélytől. Az út ketté-ágazott, és Elliot bal felé húzott. A város hangjai elhaltak, elnyomta őket a motor zúgása.

– El kell tűnnünk innen! – mondtam remegve. – Most rögtön!

Elliot bólintott. Végre felfogta a helyzet súlyát. Futni kezdtünk, de a gép is felpörgött, és a hang újabb rémülettel töltött el.

Túl közel volt.

A motor hirtelen elrobogott mellettünk, közel egy sikátorhoz. Csikorogva lefékezett, és eltorlaszolta az utunkat. Elakadt a lélegzetem.

A motoros nem szólt semmit, és úgy hajtotta oldalra a fejét, mintha a félelmünk szórakoztatná. Megpróbálhattunk volna elfutni, de üldözőnk pillanatok alatt utolért volna.

Csapdába estünk, ahonnan nem volt kiút.